

Sygn. akt VIII Ka 1029/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski – spr.

Sędziowie SO Marzanna Chojnowska

SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2013 roku

sprawy K. J.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 2 października 2012 r. sygn. akt III K 911/12

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

1. E. K. została oskarżona o to, że w dniu 25 maja 2012 roku w C. używała gróźb bezprawnych wobec K. S. i K. F. w celu wywarcia wpływu na świadków w toczącym się postępowaniu przygotowawczym 1 Ds. 1304/12 w ten sposób, że groziła wymienionym pozbawieniem życia w razie złożenia zeznań w toczącym się postępowaniu karnym, to jest o czyn z art.245 kk

2. K. J. został oskarżony o to, że w dniu 24 maja 2012 roku w C. przy ulicy (...) spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu R. F. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w ten sposób, że wielokrotnie zadał pokrzywdzonemu uderzenia po całym ciele kopiąc go i bijąc pięściami, w wyniku czego R. F. doznał urazu klatki piersiowej, na który złożyły się złamania żeber VII i VIII po stronie lewej oraz urazu jamy brzusznej w postaci pęknięcia prawego płata wątroby z masywnym krwawieniem do jamy brzusznej, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary, to jest o czyn z art.156§1 pkt.2 kk w zw. z art.64§1 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 października 2012 r w sprawie III K 911/12;

I. Oskarżoną E. K. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art.245 kk skazał ją na karę 1 (jeden) rok 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art.69§1 i 2 kk, art.70§1 pkt.1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej E. K. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata.

III. Oskarżonego K. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art.156§1 pkt.2 kk w zw. z art.64§1 kk skazał go na karę 3 (trzy) lata 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. J. okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 maja 2012 roku do dnia 06 września 2012 roku.

V. Zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok w części dotyczącej kary zaskarżył oskarżony K. J..

Na zasadzie art. 427 kpk w zw. z art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

-rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy czyn przestępny oskarżonego o jakim mowa w niniejszej sprawie, pomimo iż zaistniały w warunkach art. 64 § 1 kk miał wydźwięk incydentalny, był konsekwencją kradzieży przez pokrzywdzonego na szkodę konkubiny 4 złotych i nie świadczy bynajmniej o demoralizacji oskarżonego czego dowodzi przyznanie się do winy, wyrażona skrucha i gotowość do mediacji z pokrzywdzonym - stąd też wszechstronna analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie pozwala wnioskować, że kara w orzeczonej wymiarze jest rażąco niewspółmiernie surowa do stopnia zawinienia.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego łagodniejszej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Wyrok w części dotyczącej oskarżonej E. K. uprawomocnił się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił zarówno jej zarzutów, jak i wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Oskarżony opiera się na zarzucie rażącej niewspółmierności orzeczonej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (Wyrok SN z dnia 30.11.1990r., OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39).

Mając powyższe na względzie stwierdzić należy i to kategorycznie, iż wymierzając oskarżonemu K. J. karę Sąd I instancji uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 kk i żadną miarą nie można ich uznać za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk..

Zgodnie z przepisem art. 53 kk Sąd ma obowiązek uwzględnić przy wymiarze kary stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winien też uwzględnić okoliczności dotyczące przedmiotowej i podmiotowej charakterystyki przestępstwa, osoby sprawcy i jego stosunku do pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy dokonując wyboru rodzaju kary i jej wysokości powyższe dyrektywy miał na uwadze i właściwie je ocenił.

Niewątpliwie zarzucony oskarżonemu czyn charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości.

Na znaczny stopień społecznej szkodliwości wskazują okoliczności działania, a mianowicie stopień agresji i stopień stosowanej przemocy fizycznej oraz wywołany tym działaniem skutek w postaci stwierdzonych u pokrzywdzonego bardzo poważnych obrażeń ciała, a mianowicie złamania żeber VII i VIII po stronie lewej oraz urazu jamy brzusznej w postaci pęknięcia prawego płata wątroby z masywnym krwawieniem do jamy brzusznej.

Powyższe pozwala bez wątpliwości stwierdzić, iż rodzaj oraz okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa i jednocześnie w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia świadczą o znacznym stopniu zdemoralizowania i wymagają surowego ukarania, za czym przemawiają przede wszystkim względy prewencji generalnej. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy nie pominął okoliczności, jakie w tej sprawie mają łagodzący wpływ na wymiar kary. Zasadnie zaliczył do nich motyw działania, przyznanie się do popełnienia zarzuconego mu czynu i okazaną skruchę.

Sąd Rejonowy, bardzo skrupulatnie i szczegółowo uzasadnił powody braku możliwości złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności i w konsekwencji ewentualnego skorzystania w stosunku do oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Całkowicie słusznie przyjął, mając na uwadze okoliczności sprawy, iż w odniesieniu do oskarżonego brak jest podstaw do złagodzenia orzeczonej kary i żadną miarą, przynajmniej na razie, nie można mówić o pozytywnej prognozie kryminologicznej na przyszłość.

W ocenie Sądu Okręgowego kara wymierzona oskarżonemu jest współmierna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu przestępstwa i jest karą sprawiedliwą, która należycie realizuje cele zapobiegawczo - wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wykazana wyżej przewaga okoliczności obciążających, a zwłaszcza znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, który powinien zdominować i zasadnie zdominował ocenę oskarżonego i pozwalał na podjęcie Sądowi Okręgowemu decyzji by apelację uznać za oczywiście bezzasadną. Przy tego rodzaju okolicznościach działania oskarżonego i wywołanym skutku nie można uznać i podzielić poglądu by późniejsze pozytywne zachowanie się oskarżonego, a mianowicie przyznanie się do winy, okazana skrucha i gotowość do mediacji praktycznie inkryminowało go.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia do 2 lat kary pozbawienia wolności i ewentualnego zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Końcowo Sąd Okręgowy wskazuje, iż jakkolwiek były podstawy do uznania apelacji oskarżonego za oczywiście bezzasadną celowym w sprawie było sporządzenie uzasadnienia wyroku z urzędu i wskazania oczywistej, wymagającej sprostowania przez sąd I instancji, omyłki pisarskiej w uzasadnieniu wyroku. Uzasadniając (k.341-odw.) orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności jej wymiar omyłkowo określił na 3 lata.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia. Powyższe jest skutkiem uznania Sądu Okręgowego, iż uiszczenie kosztów sądowych w jego aktualnej sytuacji bytowej byłoby zbyt uciążliwe.